

วันอาทิตย์ สัปดาห์ที่ 5 เทศกาลปัสกา ปี C

(วันที่ 19 พฤษภาคม ค.ศ. 2019)

พี่น้องที่รัก เด็กหลายคนในสมัยปัจจุบันนี้คงรู้สึกเบื่อไม่มากนักน้อยกับคำสั่งของพ่อแม่หรือครูที่บอกให้พวกเขาทำสิ่งนั้นและห้ามทำสิ่งนี้ พวกเขาได้ยินคำสั่งที่คล้ายกันนี้บ่อยๆ อย่างเช่น รีบทำการบ้านให้เสร็จ ปิดโทรทัศน์และเข้านอนเดี๋ยวนี้ ตื่นได้แล้วและรีบไปอาบน้ำแช่ตัว มาทานอาหารได้แล้ว อย่าไปโรงเรียนสายนะ ห้ามคุยกันในห้องเวลาครูสอน ห้ามพูดคำหยาบ ห้ามเข้าไปเล่นในสวนดอกไม้ เป็นต้น แน่นนอน ยังมีคำสั่งอื่นๆ อีกมากมายที่พวกเขาได้ยินเป็นประจำทั้งในบ้านและที่โรงเรียน แตกต่างจากพ่อแม่และครูทั่วๆ ไปดูเหมือนว่าในพระวรสารวันนี้พระเยซูเจ้าทรงพอพระทัยที่จะสรุปสิ่งที่พระองค์ทรงต้องการบอกรวดาศิษย์ของพระองค์ ซึ่งรวมทั้งเราทุกคนที่อยู่ที่นี่ด้วย ไว้ในคำสั่งหรือบทบัญญัติเพียงข้อเดียวคือ **“ให้ท่านรักกัน”** (ยอห์น 13:34)

พระเยซูเจ้าทรงมอบ **“บทบัญญัติใหม่”** (ยอห์น 13:34) นี้แก่บรรดาศิษย์ของพระองค์ระหว่างอาหารค่ำมื้อสุดท้ายในคืนก่อนที่พระองค์จะทรงถูกตัดสินประหารชีวิตด้วยการตรึงบนไม้กางเขน ก่อนหน้านั้นพระองค์ได้ทรงสัญญาว่าจะส่งพระจิตเจ้าลงมาประทับอยู่ที่ท่ามกลางพวกเขาเพื่อสั่งสอนและนำทางพวกเขาหลังจากที่พระองค์เสด็จขึ้นสวรรค์แล้ว แต่เวลานี้ซึ่งเป็นช่วงเวลาของการพบปะกันครั้งสุดท้ายก่อนที่พระองค์จะทรงจากโลกนี้ไป พระองค์ทรงปรารถนาอย่างแรงกล้าที่จะบอกพวกเขาถึงสิ่งที่อยู่ในส่วนลึกของดวงพระทัยของพระองค์ และทรงกลั่นกรองสิ่งดังกล่าวออกมาเป็นถ้อยคำสั้นๆ ว่า **“เรารักท่านทั้งหลายอย่างไร ท่านก็จงรักกันอย่างนั้นเถิด”** (ยอห์น 13:34)

อันที่จริง บทบัญญัติแห่งความรักไม่ใช่เรื่องใหม่ เป็นสิ่งที่ชาวยิวทุกคนคุ้นเคยกันดี เพราะมีการพูดถึงแล้วในพันธสัญญาเดิม หนังสือเลวีนิติพูดถึงเรื่องนี้ไว้อย่างชัดเจนว่า **“จงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง”** (ลนต 19:18) แต่ความใหม่ของบทบัญญัตินี้อยู่ตรงประเด็นที่ว่ามาตรฐานของความรักดังกล่าวไม่ใช่ตัวเราแต่ละคน นั่นคือ **“เหมือนรักตนเอง”** (ลนต 19:18) อีกต่อไป แต่เป็นพระเยซูเจ้า นั่นคือ **“เรารักท่านทั้งหลายอย่างไร”** (ยอห์น 13:34) หรือ **“เหมือนดังที่เรารักท่าน”** (ยอห์น 15:12) พูดอีกอย่างหนึ่งคือ เราต้องรักกันและกัน หรือรักเพื่อนมนุษย์ทุกคนเหมือนที่พระเยซูเจ้าทรงรักเราแต่ละคน แล้วพระเยซูเจ้าทรงรักเราอย่างไรและมากแค่ไหน? ถ้าเรามองไปที่ไม้กางเขนที่พระองค์ทรงถูกตรึง เราจะรู้คำตอบทันทีโดยไม่ต้องถามคำถามใดๆ ทั้งสิ้น เพราะบนไม้กางเขนเราทราบว่าพระองค์ทรงรักเรามากจนกระทั่งยอมสิ้นพระชนม์เพื่อไถ่บาปเรา ผู้เป็น **“มิตรสหาย”** ของพระองค์ นี่คือนิยามของพระดำรัสของพระองค์ที่ว่า **“ไม่มีความรักใดยิ่งใหญ่กว่าการสละชีวิตของตนเพื่อมิตรสหาย”** (ยอห์น 15:13) ถ้า **“ความรัก”** คือ **“การให้”** พระเยซูเจ้าทรงให้เราแบบสุดๆ ให้จนไม่รู้ว่าจะให้อะไรอีกต่อไปแล้ว เพราะพระองค์ทรงให้แม้กระทั่งชีวิตของพระองค์เพื่อความรอดพ้นของเรา

แน่นอน ไม่ใช่เรื่องง่ายที่เราจะรักเพื่อนมนุษย์ด้วยกันตามมาตรฐานของพระเยซูเจ้า การรักเพื่อนมนุษย์เหมือนรักตนเองถือว่าเป็นเรื่องยากอยู่แล้ว โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ถ้าเพื่อนมนุษย์คนนั้นเป็นคนที่ทำให้เราต้องเจ็บช้ำน้ำใจ แต่พระเยซูเจ้าทรงต้องการยกระดับความรักของเราที่มีต่อเพื่อนมนุษย์ด้วยกันให้สูงขึ้นอีก ซึ่งเป็นเรื่องที่ยากกว่าเดิมหลายเท่าตัว ไม่ว่าจะยากเย็นแสนเข็ญแค่ไหน นี่คือการคำสั่งของพระเยซูเจ้า ถ้าเราปฏิบัติตามคำสั่งนี้ เราจะกลายเป็นมิตรสหาย ผู้ซึ่งพระองค์ทรงรักมากกว่าชีวิตของพระองค์ เราต้องเข้าใจว่าสำหรับพระเยซูเจ้าความรักต่อเพื่อนมนุษย์ด้วยกันไม่ใช่บางสิ่งที่เราจะมีก็ได้หรือไม่มีก็ได้ แต่เป็นบางสิ่งที่เราต้องมีเพราะความรักเป็นธรรมชาติอย่างหนึ่งของมนุษย์ พระเจ้าทรงเป็นความรักและพระองค์ทรงสร้างมนุษย์ขึ้นมาเพื่อรักพระองค์และรักกันและกัน

ในพระวรสารวันนี้พระเยซูเจ้ายังทรงชี้ให้เราเห็นอีกด้วยว่า “**ความรักต่อกันและกัน**” เป็น “**เอกลักษณ์**” หรือ “**เครื่องหมาย**” หรือ “**เครื่องแบบ**” ของการเป็นศิษย์ของพระองค์ ถ้าเราสวมใส่เครื่องแบบแห่งความรัก เราจะเป็นหนึ่งในบรรดาผู้ที่ติดตามพระองค์ ถ้าเราไม่สวมใส่เครื่องแบบดังกล่าว เราจะอยู่นอกกลุ่มนี้ ยิ่งกว่านั้น ความรักที่เรามีต่อกันนี้แหละจะเป็นเครื่องหมายที่ทำให้คนอื่นรู้ว่าเราเป็นคนของพระองค์ “**ถ้าท่านมีความรักต่อกัน ทุกคนจะรู้ว่าท่านเป็นศิษย์ของเรา**” (ยน 13:35) ถ้ามีพระสงฆ์สองคนที่เราไม่รู้จักมาก่อนเดินมาด้วยกัน คนหนึ่งใส่เครื่องแบบพระสงฆ์ อีกคนหนึ่งแต่งตัวเหมือนคนธรรมดาทั่วไป เราสามารถคาดเดาหรือรู้ได้ทันทีว่าคนที่ใส่เครื่องแบบเป็นพระสงฆ์ ส่วนอีกคนหนึ่งเราอาจคิดว่าเขาน่าจะเป็นเพื่อนของพระสงฆ์คนนั้นมากกว่าที่จะเป็นพระสงฆ์ด้วยกัน เช่นเดียวกัน “**ความรัก**” ที่เราต่อกันและกันจะเป็นเสมือนเครื่องแบบที่ทำให้คนอื่นสามารถแยกแยะเราจากคนกลุ่มอื่นได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง กลุ่มคนที่ยังไม่มี **ความเชื่อ**ในพระเยซูเจ้า

พี่น้องที่รัก ความรักที่พระเยซูเจ้าทรงมีต่อเราไม่ควรเป็นเพียงแค่ “**มาตรฐาน**” ที่สูงส่งที่เราต้องพยายามไปให้ถึงเท่านั้น แต่ควรเป็น “**แรงผลักดัน**” หรือ “**แรงบันดาลใจ**” สำหรับความรักที่เราต้องมีต่อคนอื่นด้วย นักบุญเปาโลและบารนาบัสเป็นตัวอย่างที่ดีสำหรับเราในเรื่องนี้ เมื่อได้รับแรงบันดาลใจจากความรักและคำสั่งของพระเยซูเจ้า ทั้งสองได้ออกเดินทางไปประกาศข่าวดีแห่งความรักยิ่งใหญ่ของพระเจ้าให้ประชาชนที่อยู่ในดินแดนห่างไกล แม้จะต้องเผชิญหน้ากับอุปสรรคและความยากลำบากมากมายจนแทบเอาชีวิตไม่รอด พวกเขาก็ไม่หวนกลับ เช่นเดียวกันบรรดามรณสักขีได้ยอมสละชีวิตเพื่อเป็นพยานถึงความเชื่อของตน เพราะพวกเขาตระหนักถึงความรักอันหาที่สุดมิได้ที่พระเยซูเจ้าทรงมีต่อพวกเขาและมนุษย์ทุกคนบนโลกนี้ จริงอยู่ การปฏิบัติตามบทบัญญัติแห่งความรักไม่ใช่เรื่องง่าย พระเยซูเจ้าเองทรงเข้าใจเรื่องนี้ดี ด้วยเหตุนี้ พระองค์จึงประทาน “**ศีลมหาสนิท ศีลศักดิ์สิทธิ์แห่งความรัก**” เพื่อเป็นเครื่องมือช่วยเหลือเรา จำไว้เสมอว่าการมาร่วมมิสซาและรับศีลมหาสนิท ซึ่งเป็นพระกายและพระโลหิตของพระเยซูเจ้า จะช่วยเราให้ละม้ายคล้ายกับพระองค์มากขึ้นเรื่อยๆ จนในที่สุดเราจะสามารถรักเพื่อนมนุษย์เหมือนที่พระองค์รักเรา **ขอพระเจ้าอวยพรพี่น้องทุกคน**